ΑΡΙΘ. 24 — 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1922

ΕΩΝ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ 12
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ **ΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ** ΕΚΔΟΤΗΣ

ΕΟΝ

REVUE BI-MENSUELLE METAPHYSIQUE ET PHILOSOPHIQUE

12, RUE NAVARIN, ATHÈNES.

Editeur--Directeur : A. HADJIAPOSTOLOU

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 50

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ :

1ον) LE CENTRE DE L' EQUILIBRE MONDIAL, ὑπὸ ***Ἀντωνίου Φ. Χαλᾶ***. Τιμᾶται Δρχ. 20.

2ον) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ Ἢ ΠΕΡΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ὑπὸ ***Ἀντωνίου Φ. Χαλᾶ***. Τιμᾶται Δρχ. 6.

Ἀμφότερα εὑρίσκονται καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας. Ἀποστέλλονται εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Προετοιμάζονται ὑπὸ τοῦ ἰδίου :

3ον) ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΕΝ ΤΗ ΝΕΩΤΕΡΑ ΦΥΣΙΚΗ (Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ).

4ον) ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΓΝΩΣΤΑΙ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ.

ΑΡΙΘ. 24 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1922

ΕΩΝ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ 12
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΕΚΔΟΤΗΣ

Τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα δὲν ἐπιστρέφονται	**ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ** *Ἐσωτερικοῦ Δρ. 12.—* *Αἰγύπτου Γ, Δ. 50.—* *Ἀμερικῆς Δολ. 2.50*	*Αἱ ἐπιστολαὶ ἐν γένει πρὸς τὴν διεύθυνσιν*

ΑΤΤΙΚΑ ΗΜΕΡΟΝΥΚΤΙΑ

ΑΓΑΠΗ

Ἀπὸ μίαν σειρὰν θαυμασίων χρονογραφημάτων — ἂν δύνανται πλέον νὰ ὀνομασθοῦν χρονογραφήματα — τοῦ κ. Κ. Ἀθανάτου, δημοσιευθέντων κατὰ τὴν Μεγάλην Ἑβδομάδα εἰς τὸ Ἐλεύθερον Βῆμα, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἀναδημοσιεύσωμεν κατωτέρω τὸ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον τοιοῦτον καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ ζητήσωμεν οὔτε κἂν τὴν ἄδειαν τοῦ γράψαντος. Ἡ ἰσχυρὰ ἐκτίμησίς μας, ἂς συγχωρήσῃ τὴν ἀδιάκριτον ἀδυναμίαν μας.

Διατὶ ἆρά γε ἡ ἄψίχορος Ἀνθρωπότης δὲν ἐβαρέθηκεν ἐπὶ εἴκοσιν ὁλοκλήρους αἰῶνας νὰ ὑμνῇ τὸν Κύριον, νὰ πενθῇ καὶ νὰ συμπάσχῃ εἰς τὰ πάθη του, νὰ πανηγυρίζῃ καὶ ν' ἀγαλλιᾷ εἰς τὴν χαράν του; Διατὶ δὲν ἐπέρασεν, ὅπως περνάει κάθε μόδα, καὶ ὁ Χριστιανισμός; Διατὶ ὁ ἀνεμοστρόβιλος τοῦ σνοσπισμοῦ δὲν τὸν ἐσάρωσεν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς μανιώδεις πνοάς του; Διατὶ ἡ Ποίησις καὶ ἡ Τέχνη στριφογυρίζει τόσον ἐπίμονα ἀχώριστη γύρω ἀπὸ τὸν θρύλον τοῦ Ναζωραίου μάρτυρος καὶ στηρίζει ἀπάνω του τ' ἀριστουργήματά της ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ ὅλων τῶν ἀποχρώσεων; Αὐτὸ εἶναι τὸ μέγα μυστικὸν τῆς πελωρίας ἐπιτυχίας καὶ τῆς ἀπεριορίστου ἐξαπλώσεως τῶν ἰδεῶν ἐκείνου τοῦ ἁπλοϊκοῦ καινοτόμου ποῦ ἔσυρεν ἐπὶ τρία μόνον ἔτη τὰ βήματά του εἰς τὴν περιωρισμένην περιφέρειαν τῆς Γαλιλαίας καὶ τῆς Ἰουδαίας καὶ

ἐφανέρωσε τοὺς λογισμούς του εἰς μιὰ συντροφιὰ ἀφελῶν ψαράδων, διὰ νὰ προσκυνήσῃ καὶ νὰ κλάψῃ ὕστερα τὸ Σύμπαν προφέροντας τοὺς λόγους του.

Διότι ὁ μετριόφρων κ' ἐντροπαλὸς διδάσκαλος ἐθεμελίωσε τὴν θεωρίαν του ἀπάνω εἰς τὴν μεγαλειτέραν ἀλήθειαν, τὴν 'Αγάπην. Τὸ δόγμα του εὑρῆκεν ἀμέσως καὶ ἀπ' εὐθείας ζωηρὰν ἀπήχησιν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, παντὸς ἀνθρώπου, τοῦ αἰωνίου ἀνθρώπου τοῦ ζῶντος εἰς οἱονδήποτε καιρόν, εἰς οἱονδήποτε τόπον, εἰς οἱονδήποτε κύκλον. Ὁ Ἰησοῦς ὡμίλησε μὲ τὸ αἴσθημα καὶ ὄχι μὲ τὸν νοῦν. Ἐμέτρησε μὲ νέα μέτρα κ' ἐζύγισε μὲ νέα σταθμὰ τὴν ἀξίαν τῆς ὑπάρξεως. Μᾶς ἔβγαλε τὰ μέσα ἔξω. Μᾶς ἀπεκάλυψε τὸ κοινὸν μυστικόν. Ἐρεύνησε μὲ προσοχὴν εἰς τὸ κενόν, εἰς τὸν ἀέρα ποῦ ἀναπνέομεν ὅλοι καὶ κατώρθωσε νὰ τσακώσῃ χειροπιαστὰ τὸ θετικώτερον στοιχεῖον τῆς φύσεως, τὸ ὀξυγόνον ποῦ εἰσπνέει ἡ ψυχή μας· τὸν καϋμὸ μιᾶς ἀγάπης ὅ,τι ἐζητοῦσεν ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν ματαίαν περιπλάνησίν του καὶ δὲν ἠμποροῦσεν νὰ τὸν προσδιορίσῃ.

Ἰδοὺ διατὶ ὁ Χριστιανισμὸς ἔμεινεν ἄφθαρτος ἀπὸ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου, ἀμόλυντος ἀπὸ τοῦ παπαδισμοῦ τῆς ἀκολασίες, ἀμείωτος ἀπὸ τοὺς σοφούς του πολεμίους.

Ἡ τόσον παλαιά, καὶ διαρκῶς νέα, Θρησκεία δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ ἡ διαρκὴς καὶ ἀτελείωτη πάλη τοῦ ἐπιγείου ὄντος μὲ τὸν ἑαυτόν του. Τὰ προχριστιανικὰ θρησκεύματα, βασιζόμενα ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ὑλιστικὴν ἀντίληψιν τῆς Θεότητος, εἶχαν παρεξηγήσῃ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀγάπης εἰς τὴν αποθέωσιν τῆς σαρκός. Καὶ τὰ μαρμάρινα, τὰ τόσον ἐξωτερικῶς ἀνθρώπινα, εἴδωλά των, δὲν μποροῦσαν νὰ ὀρθοποδήσουν ἐπὶ πολὺ εἰς τὰ βάθρα των ἦσαν προωρισμένα νὰ πέσουν. Διὰ τοῦτο ὁ Χριστιανισμός, ὡς ἐκδήλωσις Τέχνης ἀργότερα ἐτράπη πρὸς τὰ πρόσωπα τὰ χλωμά, τὰ στεγνωμένα ἀπὸ τὴν λύπην, τὰ ἐξαϋλωμένα. Ἡ μεταβολὴ αὐτη συμβολίζει περισσότερον παντὸς ἄλλου τὴν πλάνην τοῦ ἀνθρώπου ὅτι τὴν ἀγάπην δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὴν εὕρῃ εἰς τὴν σάρκα μόνον, ἀλλὰ κάπου ἀλλοῦ παραμέσα, σ' ἐκεῖνο ποῦ λέμε: ψυχή

Ἰδοὺ ἡ ἀποκάλυψις. Τὸ αὐγὸ ποῦ ἐστήριξεν ὁ Χριστὸς ὅπως ὁ Κολόμβος. Ὁ ἄνθρωπος ἀγωνιοῦσε εἰς τὴν τραγωδίαν ἑνὸς ἐρωτήματος. Καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ξυλουργοῦ Ἰωσὴφ κατώρθωσε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. Τοῦ ἐξήγησεν ὅτι ὑπάρχει κάτι πιὸ βαθειὰ ἀπὸ τὴν ὁρατὴν ὕπαρξιν, κάτι παρὰ πέρα ἀπὸ τὴν γνωστὴν ζωήν. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ βασανισμένος εἰς τὸν καϋμό τῆς Ἀγάπης, ἀνεκουφίσθη, ἀνεθάρρησε, ἤντλησε κέφι καὶ κουράγιο διὰ τὸ καθημερινὸ ἀγώνισμα. Ἐστράφη πρὸς τὰ ἀόρατα καὶ νοητά, ἔδαλε τὴν καρδιάν του στὰ ὑψηλὰ καὶ τὰ μεγάλα. Ἐσκέφθη παρήγορα ὅτι ἀπάνω ἀπὸ τὴν καθημερινὴν ἀπελπισίαν ὑπάρχει μία ὑπόσχεσις, ἀσύλληπτος καὶ ἀκαθόριτος μέν, ὑποσυνείδητος, ἀλλά πάντως μία ἐλπίδα διαλύουσα τὴν φρικαλέαν ὄψιν τῆς ἀνυπαρξίας.

Τὴν ἀγάπην ἐδούλευαν Ὁμηρικοὶ θνητοὶ θύοντες εἰς τοὺς

Ὀλυμπίους, τὴν ἀγάπην ἐδούλευαν οἱ Ἑβραῖοι ἔμποροι τῆς Ἰερουσαλὴμ κλέβοντες εἰς τὸν πῆχυν. Ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς δύο ἔλειπε τὸ μέγα συμπλήρωμα, τὸ ἀντιφάρμακον τῶν πικριῶν τῆς ἀγάπης. Αὐτὸ μᾶς ἔδωσεν ὁ Χριστός, καὶ γι' αὐτὸ τὸν ὑμνοῦμεν, γι' αὐτὸ καταφεύγομεν εἰς αὐτόν, γι' αὐτὸ δὲν θὰ τὸν λησμονήσωμεν ποτέ.

Ἡ προδοσία, ὁ ἐμπαιγμός, ἡ ταλαιπωρία, ἡ σταύρωσις: ὁ πόνος, μ' ἕνα λόγο, μᾶς διδάσκει ὁ Χριστὸς ὅτι διασκεδάζεται, ἀρκεῖ νὰ προέρχεται ἀπὸ τὴν Ἀγάπη. Γιὰ τὴν ἀγάπη—μᾶς εἶπεν—ἀξίζει νὰ πάθωμεν. Καὶ παθαίνομεν καρτερικά, ἀγόγγυστα. Δεχόμεθα ἀνεκτικὰ τὸ ψεύτικο φίλημα τοῦ Ἰούδα, καὶ ὅταν πρόκειται νὰ προσφέρωμεν καὶ τὴν ζωήν μας εἰς τὸ ὁλοκαύτωμα τῆς Ἀγάπης, ἀτενίζομεν πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐμάθαμε νὰ λέμε: Παρελθέτω καὶ τὸ ποτήριον τοῦτο.....

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

C. FLAMMARION

Ο ΜΑΤΑΨΥΧΙΣΜΟΣ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

(Κατὰ μετάφρασιν Π. Γράβιγγερ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Ἰδοὺ κατὰ βάθος τί πρέπει νὰ σκεφθῶμεν: Τὸ πᾶν δικαιοῦται θαυμασμοῦ ἐὰν ἐξετασθῇ μετὰ προσοχῆς. Ὅσον ὁ μαγνήτης ἦτο τότε μυστηριώδης ἕλκων ἓν τεμάχιον σιδήρου, τόσον σήμερον εἶναι καὶ ὁ ταξειδιώτης τῶν Μεγάρων εἰδοποιῶν τὸν σύντροφόν του ὅτι ἐδολοφονήθη καὶ ὁδηγῶν αὐτὸς νὰ ἀνεύρῃ τὸ πτῶμα αὐτοῦ. Εἶναι καιρὸς πλέον νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι πρέπει νὰ παύσωμεν νὰ λέγωμεν ὅτι ἓν φαινόμενον δὲν εἶναι ἀληθὲς ἐπειδὴ δὲν εἶναι καταφανὴς ὁ τρόπος τῆς παραγωγῆς του.

Πρὸ ὀλίγου ἐμνημονεύσαμεν ἐπίσης τὸ ἐπεισόδιον τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, ὁμοίως περιγραφὲν ὑπὸ τοῦ Κικέρωτος. Ἰδοὺ ἐν συνόψει τὸ περιεχόμενόν του (1):

«Ὁ ποιητὴς Σιμωνίδης εἶχεν εὕρει, ἐκτεταμένον ἐπὶ τῆς γῆς πτῶμα ἀγνώστου τινος, ὅπερ καὶ ἔθαψε. Προετοιμαζόμενος νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ πλοίου καὶ καταληφθεὶς ἕνεκα τοῦ καμάτου ὑπὸ ὕπνου βλέπει ἐν ὀνείρῳ τὸ πνεῦμα τοῦ πτώματος ὅπερ ἐνεταφίασε, προειδοποιοῦν αὐτὸν ὅτι τὸ πλοῖον ἐφ' οὗ σκοπεύει νὰ ταξειδεύσῃ θὰ βυθισθῇ ἐν μέσῳ ὠκεανῷ καὶ κατὰ συνέπειαν ἀποτρέπον

1) Κικέρωνος De divinatione, κεφ. XXVIII.

αὐτὸν νὰ ταξιδεύσῃ διὰ τοῦ πλοίου τούτου. Πράγματι δὲ ὁ Σιμωνίδης πεισθεὶς εἰς τοὺς λόγους τούτους τοῦ πνεύματος ἀναβάλει τὸ ταξείδιόν του μετ' ὀλίγον δὲ χρόνον μανθάνει ὅτι ἀληθῶς τὸ πλοῖον ἐβυθίσθη αὔτανδρον.»

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Σιμωνίδης ἔζη ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Παυσανίου καὶ τοῦ Θεμιστοκλέους, πέντε αἰῶνας πρὸ Χριστοῦ.

Ὁ Βαλέριος Μάξιμος καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς ἀναγράφουσιν ὡσαύτως τὴν ἱστορίαν ταύτην περίφημον καταστάσαν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ θεωρηθεῖσαν ὡς ἀληθῆ.

Σιμωνίδης ὁ Κεάτης, Ἕλλην λυρικὸς ποιητής, γεννηθεὶς ἐν νήσῳ Κέᾳ περὶ τὸ 556 π. Χ., καὶ θανὼν ἐν Συρακούσαις περὶ τὸ 467, ἀπεθανάτισε δι' ἑνὸς ποιήματός του τὴν περιγραφὴν τῆς σωτηρίας του, τῇ ἐπιδράσῃ ὀνείρου, ἀπὸ τὴν πτῶσιν μιᾶς στέγης οἰκίας κατά τινα ἑορτὴν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ τῶν Σκοπάδων. Οἱ ἐμφανισθέντες τότε ἐν τῷ ὀνείρῳ ἦσαν ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης.

Ἀκόμη καὶ ἐν τῇ ἐποχῇ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ ρωμαϊκὴ ἱστορία γέμει τοιούτων σχέσεων.

Ὁ Γάϊος Καλιγόλας, γεννηθεὶς τὸ 12, καὶ θανὼν τὸ 42, ὁ αἱμοβόρος οὗτος καὶ κακοῦργος βασιλεύς, ἄξιος διάδοχος τοῦ Τιβερίου, ἀφοῦ ἐβασίλευσεν ἐπὶ τετραετίαν ἐν Ρώμῃ, ἐδολοφονήθη ὑπὸ δύο πολιτῶν κατόπιν δὲ διετρυπήθη διὰ τριάκοντα κτυπημάτων μαχαίρας. Πρὸς ἐξαφάνησιν τοῦ πτώματός του ἐκάει κατὰ τὸ ἥμισυ καὶ ἐτάφη ἐν τῷ κήπῳ ἑνὸς Σουετόνου. Ὁ τελευταῖος οὗτος ἀναφέρει ὅτι οἱ φύλακες τοῦ κήπου τούτου ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, χωρὶς βεβαίως νὰ ἔχωσιν ἰδέαν περὶ τοῦ ἐγκλήματος, ἔβλεπον σκιὰς περιερχομένας αὐτόν, ὁ δὲ οἶκος εἰς ὃν ἀνῆκεν ὁ κῆπος, διεσείετο κάθε νύκτα ὑπὸ τρομερῶν κτύπων καὶ σεισμικῶν δονήσεων, nullam noctem sine aliquo terrore fransanctam, μέχρις ὅτου αὕτη κατεστράφη ὑπό τινος πυρκαϊᾶς. Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἡ σύζυγος τοῦ Καλιγόλα, Κεσωνία ἐδολοφονήθη ὑπό τινος ἑκατοντάρχου, ἡ δὲ θυγάτηρ του ἐθρυματίσθη ἐπί τινος τοίχου.

Εἶναι καταφανέστατον ὅτι πλειστάκις παρετηρήθησαν φαινόμενα διαφόρου φύσεως. Οἱ ἱστορικοὶ εἶναι μᾶλλον πεπεισμένοι διὰ τοῦτο.

Πάντες γνωρίζομεν Πλίνιον τὸν Νεώτερον, ἀνεψιὸν τοῦ Πλινίου τοῦ Φυσιοδίφου, τοῦ ὁποίου διηγήθη τὸν θάνατον ἕνεκα ἐκρήξεώς τινος τοῦ Βεζουβίου ὅτε καὶ κατέστρεψεν οὗτος τὴν Πομπηΐαν. Ὁ Πλίνιος οὗτος θὰ εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸς διὰ τὰς τόσον ἐνδιαφερούσας ἐπιστολάς του, ἐν αἷς παρατηρεῖ τις τὸ ἔκτοτε καταστὰν κλασικὸν ἀνέκδοτον τοῦ φιλοσόφου Ἀθηνοδώρου ὅστις ἐπῆγε ἐν Ἀθήναις ἐν «στοιχειωμένον σπῆτι», ὅπερ οὐδεὶς ἤθελε νὰ κατοικήσῃ, καὶ δεχόμενος τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ βρυκόλακος.

Ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐκάμαμεν τὴν παρατήρησιν, τὰ ψυχικὰ φαινόμενα περὶ τῶν ὁποίων νῦν ἀσχολούμεθα καὶ τῶνν ὁποίων ἡ ἐξέτασις φαίνεται νέα εἰς τόσους καὶ τόσους, ἦτο κακὸν σημεῖον

τῆς ἀρχαίας λογοτεχνίας. Ἀναδράμωμεν εἰς τινας ἱστορικούς.

Δύναταί τις νὰ ἀναγνώσῃ ἐν τῷ Πλουτάρχῳ τὴν τραγικὴν δολοφονίαν τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος καὶ τὸ προαισθητικὸν ὄνειρον τῆς συζύγου του Καλπαρνίας, ἥτις προσεπάθησε παντὶ σθένει νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸν νὰ μεταβῇ εἰς τὴν σύγκλητον. Φαίνεται, ἀναγιγνώσκοντες τὴν διήγησιν ταύτην, ὡς νὰ ἀκούωμεν τὴν φωνὴν τοῦ πεπρωμένου, καί μάλιστα ἐμφανίζονται προαισθητικὰ σημεῖα (ἀπότομον ἄνοιγμα τῶν παραθύρων τοῦ Καίσαρος), ἀνάλογα πρὸς τὰ κατὰ τοὺς σημερινοὺς χρόνους παρατηρηθέντα.

Ὡσαύτως ἐν τῷ Πλουτάρχῳ, δυνάμεθα νὰ ἀναγνώσωμεν τὴν ἐμφάνισιν, πρὸ τοῦ Βρούτου, φάσματος, λέγοντος εἰς αὐτὸν ὅτι: εἰς Φιλίππους ὀψόμεθα!, ἔνθα καὶ εὗρεν ὁ Βροῦτος τὸν θάνατον.

Ἐὰν ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ ἦτο ὀλιγώτερον δύσπιστος πρὸς τὰς προρρήσεις, θὰ ἤκουε τὰς παρακλήσεις τῆς συζύγου του καὶ θὰ ἐσώζετο ἴσως ἀπὸ τὴν δολοφονίαν. Ὁ Αὔγουστος ἐπεφωτίσθη καλλίτερον κατὰ τὴν μάχην τῶν Φιλίππων. Τὸ ὄνειρον ἑνὸς φίλου του ἠνάγκασεν αὐτόν, ἂν καὶ πάσχοντα, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν σκηνήν του. Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του πράγματι τὸ στρατόπεδον ἠχμαλωτίσθη, ἡ δὲ σκηνὴ τοῦ Καίσαρος ἐξεσχίσθη τελείως διὰ τῶν ξιφῶν (Σουετόνης: *Αὔγουστος*, XCI).

Γνωστὸν ὡσαύτως θὰ εἶναι εἰς τὸν ἀναγνώστην τὸ ὅραμα τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων, ἀποθνησκούσης ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Blois τὸ 1574, ἐν σχέσει πρὸς τὸν καρδινάλιον τῆς Λωρραίνης (ἐν τῇ Οὐρανίᾳ ἀναφέρεται).

Ὁ Φραγκίσκος de Belleforest, συγγραφεὺς τῶν *θαυμασίων ἱστοριῶν* (1578), ἀναφέρει ὅτι ἀνεφάνει αὐτῷ ὁ πατὴρ του ἔν τινι κήπῳ, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπέθνησκε, ἂν καὶ δὲν ἐγνώριζεν ὁ Φραγκίσκος οὐδέν.

Ὁ Montluc γράφει εἰς τὰ *Ἀπομνημονεύματά* του τὸ περίεργον ὄνειρον δι' οὗ οὗτος προειδοποιεῖτο, τὴν προτεραίαν τοῦ συμβάντος, ὅτι ὁ βασιλεὺς Ἑρρῖκος II θὰ ἀπέθνησκε τὴν ἑπομένην πληγεὶς διὰ λόγχης κατὰ τὴν μάχην τοῦ Montgomery (30 Ἰουνίου 1559).

Ἡ βασίλισσα τῆς Ναυάρας, Μαργαρίτα τῆς Ἀγκουλέμης, εὑρισκομένη ἐν τῷ μοναστηρίῳ τῆς Tusson (Charente), ἤκουσε νὰ τὴν καλῇ ὁ ἀδελφός της Φραγκῖσκος ὁ Α ς καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος ἀπέθνησκε ἐν Rambanillet.

Ὁ Φραγκῖσκος Βάκων ἀναφέρει (Sylva Sylvarum), ὅτι δι' ὁράματος ἐν ὥρᾳ ὕπνου ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἐπισυμβάντα μεταξὺ Παρισίων καὶ Λονδίνου (1578).

Κ. τ. λ., κ. τ. λ.

Χωρὶς νὰ ἐπεκτείνωμεν ἐπὶ πλέον τὰς σχέσεις ταύτας δι' ὧν βρίθουσι πᾶσαι αἱ ἐποχαὶ τῆς Ἀνθρωπότητος, συνάγωμεν ἐξ ὅλων τούτων ὅτι, παρὰ τὰς φαινομενικὰς ἀπιθανότητας, αἱ ἐμφανίσεις τῶν θνησκόντων εἶναι μέρος τῶν χρονικῶν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ναί, τὸ ζήτημα τοῦτο ὑπῆρξεν ἡ μεγαλειτέρα ἀπασχόλησις

τοῦ ἀνθρώπου. Τί ἐστί ζωή; Τί ἐστι θάνατος;

Ἐπισκεπτόμενος κάποτε τὸ μοναστήριον τοῦ Westminster, τὸ πάνθεον τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, ἐν Λονδίνῳ, ἀνέγνωσα ἐπὶ τοῦ μνημείου τοῦ John Zay, τὴν ἀκόλουθον ἐπιγραφήν, βεβαίως περίεργον δι' ἕνα τάφον:

Life is a jest; and all things show it
I thought so once; but now i know it ἤτοι:

Δὲν εἶναι ἄλλο ἡ ζωὴ παρὰ μία ἀστειότης· τὸ παν' τ' ἀποδεικνύει:

Ἄλλοτε τὸ ἐφανταζόμην· νῦν πλέον τὸ γνωρίζω.

Ἀστειότης, ἀστεϊσμός, γελωτοποιΐα, εἰρωνία, μυστικισμός, κωμωδία ἢ δρᾶμα, φάρσα ἢ τραγωδία, μόνον ἐκεῖνοι οἵτινες εὑρίσκονται ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους τῆς ἐπιταφίου θύρας δύνανται νὰ μᾶς τὸ μάθωσι τί εἶναι ἡ ζωή· μένει νὰ ἐρωτήσωμεν αὐτούς.

Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ

Η ΜΑΓΕΙΑ

ΚΑΙ Η ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

Ἀφιέρωσον τὴν ζωήν σου εἰς
τὴν ἔρευναν τῆς ἀληθείας
J. J. Rousseau

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Καὶ ἰδοὺ πῶς περιγράφει τὰ τῆς φύσεως ταύτης πειράματα ὁ μεγάλως ἀσχοληθεὶς ἐπ' αὐτῶν δόκτωρ Joire:

«Τὸ ὑποκείμενον ἐφ' οὗ ἐξετέλεσα τὰ πειράματά μου ἐπὶ τῆς ἐξωτερικεύσεως τῆς αἰσθητικότητος εἶναι λίαν ὑπνωτίσιμον.

«Κατορθώσας ταχέως νὰ ἀγάγω τοῦτο εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ἐξωτερικεύσεως τῆς αἰσθητικότητος, παρατηρῶ κατὰ πρῶτον τὴν ἀπόλυτον ἀναισθησίαν τοῦ σώματός του νύσσων αὐτὸ εἰς διάφορα μέρη ἰσχυρῶς διὰ βελονῶν. Μετὰ ταῦτα, πληρῶ ὑάλινον ποτήριον δι' ὕδατος — συσσωρευτὴς τῆς αἰσθητικότητος — καὶ τοποθετῶ αὐτὸ μεταξὺ τῶν δύο χειρῶν του, ἐν ᾧ συγχρόνως ἕτερόν τι πρόσωπον, κλείει ἑρμητικῶς διὰ τῶν χειρῶν του τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ὑποκειμένου. Παρῆλθε μικρὸν διάστημα, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου ὑπελόγισα ὅτι τὸ ὕδωρ θὰ εἶχε κορεσθῆ αἰσθητικότητος, καὶ λαβὼν βελόνην, ἔνυξα τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος τοῦ περιεχομένου ἐντὸς τοῦ ποτηρίου. Ἀμέσως τὸ ὑποκείμενόν μου διὰ τῆς ἐκφράσεως τῆς φυσιογνωμίας του καὶ δι' ἀκουσίας του κινήσεως μαρτυρεῖ ὅτι αἰσθάνεται πόνον. Τὸ ἐρωτῶ τότε τί αἰσθάνεται, καὶ μοὶ ἀπαντᾷ:

«Μοῦ τσιμπᾶτε τὸ ἀριστερὸ χέρι». Πιέζω μετὰ ταῦτα τὴν αἰχμὴν τῆς βελόνης ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ὄψεως τοῦ ποτηρίου, χωρὶς

αὕτη νὰ ἐγγίζῃ τὸ ὕδωρ: τὸ ὑποκείμενον δὲν ἐκφράζει οὐδὲν αἴσθημα. Βυθίζω ἐκ νέου τὴν βελόνην ἐντὸς τοῦ ὕδατος: πάραυτα τὸ ὑποκείμενον ἐπαναμβάνει: Μὴ τσιμπᾶτε τὸ ἀριστερὸ χέρι». Τὸ πείραμα ἐπανελήφθη πολλάκις καὶ κατ' ἐκείνη τὴν ἡμέραν καὶ τὰς ἀκολούθους· ἀποτέλεσμα τούτων ὑπῆρξεν ὅτι, ὁσάκις ἔνυσσον τὴν ὕαλον τοῦ ποτηρίου τὸ ὑποκείμενον δὲν ᾐσθάνετο οὐδένα πόνον· τοὐναντίον ἕκαστον νυγμὸν τοῦ ὕδατος, ἐπηκολούθει τὸ αἴσθημα τοῦ πόνου παρὰ τῷ ὑποκειμένῳ ὅπερ μετ' ἀνυπομονησίας ἐκραύγαζεν ἑκάστοτε: «Μοῦ κάμνετε κακόν. μὲ τσιμπᾶτε». [1])

Ἐπίσης ἐὰν κατασκευάσωμεν δια κηροῦ μικράν τινα πλαγγόνα καὶ ἐκθέσαντες ταύτην πλησίον μιᾶς τῶν ἐξωτερικευθεισῶν ζωνῶν, λάβωμεν κατόπιν αὐτὴν καὶ νύξωμεν εἴς τι μέρος, τὸ ὑποκείμενον θὰ αἰσθανθῇ τὸν πόνον εἰς τὸ μέρος ἀκριβῶς ἔνθα ἐξετελέσαμεν τὸν νυγμὸν ἐπὶ τῆς πλαγγόνος, ἐνίοτε δὲ ἀναφαίνεται καὶ πραγματικὸν ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ δέρματος αὐτοῦ, ὡς νὰ εἶχε γείνῃ ὁ νυγμὸς ἀμέσως ἐπ' αὐτοῦ.

Οὕτω ὁ κ. de Rochas κατασκευάσας τοιαύτην πλαγγόνα καὶ κρατήσας αὐτὴν ἐπί τι διάστημα ἐντὸς μιᾶς τῶν ζωνῶν τῆς ἐξωτερικευθείσης αἰσθητικότητος τοῦ ὑποκειμένου, παρετήρησεν ὅτι, νύσσων διὰ βελόνης τὴν κεφαλὴν τῆς πλαγγόνος, προὐκάλει δυσάρεστον αἴσθημα πόνου ἐπὶ τοῦ ἀντιστοίχου ἀκριβῶς μέρους τοῦ εἰς ἀπόστασιν εὑρισκομένου ὑποκειμένου. Ἐὰν ὁ νυγμὸς ἐγένετο ἐπὶ τῶν ποδῶν τῆς πλαγγόνος, τὸ ὑποκείμενον ᾐσθάνετο νυγμὸν ἐπὶ τοῦ ποδός.

Μετὰ ταῦτα, ἵνα συμπληρώσῃ τὰ πειράματά του ὁ de Rochas ἀπέκοψεν, ἐν ᾧ τὸ ὑποκείμενον εὑρίσκετο ἐν ὑπνώσει, τρίχας τινας ἐκ τῆς κεφαλῆς του, καὶ προσεκόλησεν αὐτὰς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς πλαγγόνος. Κατόπιν ἀφυπνίσας τὸ ὑποκείμενον, ἔλαβε κρυφίως τὴν πλαγγόνα καὶ ἀπεσύρθη εἰς ἀπόστασίν τινα ἀπ' αὐτοῦ. Μεθ' ὃ ἔσυρεν ἐλαφρῶς τὰς ἐπὶ τοῦ κηροῦ ἐστερεωμένας τρίχας· πάραυτα τὸ ὑποκείμενον ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν ὀπίσω λέγον: «Μὰ ποιὸς μοῦ τραβᾷ ἔτσι τὰ μαλλιά μου;»

Ἀλλ' ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν τοιαύτης φύσεως πειραμάτων, ὀφείλεται προπάντων εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ de Rochas χρησιμοποίησιν φωτογραμμῶν. Ἰδοὺ περικοπαί τινες τῶν πειραμάτων του ἅτινα ἐξετέλεσεν ἔχων ὡς ὑποκείμενον τὴν κυρίαν Lambert:

«*30 Ἰουλίου 1892*. Ἡ κ. Lambert φωτογραφίζεται κατὰ πρῶτον ἐν ἐγρηγόρσει, κατόπιν ἐν καταστάσει ἐξωτερικώσεως καὶ τρίτον ἀκόμη πλὰξ λαμβάνεται, ὡσαύτως ἐν ἐξωτερικώσει, μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι ἡ τελευταία αὕτη πλὰξ μένει ἐπ' ὀλίγον πλησίον τοῦ ὑποκειμένου. Νύσσας διὰ βελόνης ὁ de Rochas τὴν πρώτην πλάκα παρατηρεῖ ὅτι, ἡ κ. Lambert δὲν αἰσθάνεται τίποτε· ὁ νυγμὸς

P. Joire. — Les phènomenes psychiques et supranormaux. — Vigot.—Paris.

τῆς δευτέρας προκαλεῖ εἰς αὐτὴν ἐλαφρὸν πόνον. Νύσσας τὴν τρίτην πλάκα ἡ κ. Lambert ἐκβάλλει κραυγὴν πόνου.

«*2 Αὐγούστου 1892*. Ἐμφανισθεισῶν τῶν ἀνωτέρω πλακῶν, ὁ κ. de Rochas λαμβάνει τὴν τρίτην καὶ πλήττει αὐτὴν δὶς ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ μέρους ἀκριβῶς ἔνθα παρίστατο ἡ χεὶρ τοῦ ὑποκειμένου, οὕτως ὥστε νὰ σχισθῇ τελείως ἡ ζελατίνα τῆς πλακός. Ἡ κ. Lambeat ἥτις ἐκάθητο, ἐν ἐγρηγόρσει, εἰς ἀπόστασιν ἀρκετῶν μέτρων καὶ δὲν ἐγνώριζεν οὐδόλως περὶ τίνος ἐπρόκειτο, πίπτει ἀποτόμως χαμαὶ ἐν συσπάσει ἐκβάλλουσα κραυγὰς πόνου.

Ἐχρειάσθη πολὺς κόπος διὰ νὰ ἐπανορθωθῇ τὸ κακὸν καὶ νὰ ἐπαναφέρωσι τὸ ὑποκείμενον εἰς τὴν συνήθη του κατάστασιν. Παρεπονεῖτο ὅτι ἔπασχεν ἡ χείρ της, μεταπάροδον δὲ δευτερολέπτων τινῶν, ἀνεφάνησαν ἐπ' αὐτῆς δύο ἐρυθρὰ στίγματα, ὧν ἡ θέσις ἦτο ἀκριβῶς ἐκείνη ἥτις ἀντιστοίχει πρὸς τὰ σχίσματα τῆς πλακός. Εἷς ἰατρὸς παρὼν κατὰ τὸ πείραμα ἀπεφάνθη ὅτι ἡ ἐπιδερμὶς δὲν εἶχεν οὐδόλως βλαφθῇ, καὶ ὅτι αἱ ἐρυθραὶ γραμμαὶ εὑρίσκοντο κάτωθεν ταύτης.»

Τοιαῦτα καὶ ἀκόμη περιεργότερα φαινόμενα παρετηρήθησαν κατὰ τὴν βαθεῖαν ταύτην κατάστασιν τῆς μαγνητικῆς ἑνώσεως. Μᾶς ἐπιτρέπεται ἆρά γε νὰ ἀμφιβάλωμεν ἀκόμη ὅτι ἡ μαγεία ὑφίσταται ἀληθῶς, καὶ ὅτι κατὰ τὴν διεξαγωγήν της δὲν λαμβάνει χώραν ἄλλο τι εἰμὴ ἡ ὑπὸ τοῦ μάγου *πάντως ἰσχυροτέρα* κάκωσις, μέσῳ τοῦ βόλτ. τῆς αἰσθητικότητος τοῦ ἀντικειμένου; Τοιαύτη τις ἰδέα προτείνεται, ὑπὸ πολλῶν μελετησάντων τὰ ζητήματα ταῦτα, ἀλλ' ἵνα εἴμεθα τελείως εἰλικρινεῖς, ὀφείλομεν νὰ εἴπωμεν ὅτι μ' ὅλα ταῦτα ἡ *τελεία ἐξήγησις* τοῦ τρόπου τῆς δράσεως τῆς μαγεύσεως, ὡς καὶ ἀνωτέρω ἀνέφερα, δὲν εὑρέθη εἰσέτι, ἂν καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι πλησιάζομεν τὸ σημεῖον τοῦτο.

ζ') Συμπέρασμα. Τί συμπέρασμα λοιπὸν δυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρων;

1) Ὅτι ἡ μαγεία ἀναμφισβητήτως ὑφίσταται, ὡς εὐκόλως δύναταί τις νὰ συναγάγῃ ἀνασκοπῶν τὰς μυριάδας τῶν σχετικῶν παραδειγμάτων, ἐπιβεβαιώσεων καὶ ἀποδείξεων. 1)

2) Ἂν καὶ ὁ τρόπος τῆς δράσεως τοῦ ρευστοῦ κατὰ τὴν διεξαγωγὴν μιᾶς μαγγανευτικῆς πράξεως μένει ἀκόμη ἄγνωστος, ἐν τούτοις φαίνεται ὅτι ἔχει μεγίστας ἀναλογίας μὲ τὰ τὴν κατάστασιν τῆς ἐξωτερικώσεως τῆς αἰσθητικότητος λαμβανόμενα ἀποτελέσματα.

---

1) Παραπέμπω τὸν ἀναγνώστην εἰς περισπούδαστον ἔργον τοῦ γάλλου συγγραφέως Foucault, ὅστις μετὰ θαυμαστῆς ὑπομονῆς κατώρθωσε νὰ συμπεριλάβῃ ἐν αὐτῷ πάσας τὰς ἀπὸ τοῦ 1390 ἕως τοῦ 1738 δικασθείσας δίκας ἐν Γαλλίᾳ, τὰς σχετιζομένας μὲ τὴν Μαγείαν· ὁ τίτλος τοῦ συγγράμματος τούτου εἶναι: «Αἱ δίκαι τῆς Μαγείας εἰς τὴν ἀρχαίαν Γαλλίαν». 1907. Παρίσιοι.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΤΟΥ Α΄. ΤΟΜΟΥ

Ἰδοὺ ὁ πρῶτος αὐτοτελὴς ἐντελῶς τόμος τοῦ Ἔωνος, συμπληρούμενος μὲ τὸ σημερινὸν τεῦχος. Ἰδοὺ 384 πυκνῶς τυπωμέναι σελίδες, περιέχουσαι 14 μελέτας, 26 πραγματείας, 18 ἄρθρα, 12 χρονογραφήματα, 39 μεταφυσικὰ φαινόμενα, 24 γνώμας καὶ ἐξηγήσεις ἐπὶ μεταφυσικῶν ζητημάτων, κλπ. κλπ. Μία ἐργασία ἐνὶ λόγῳ, πρώτην φορὰν βλέπουσα τὸ φῶς ἐν Ἑλλάδι καὶ τῆς ὁποίας τὴν ἀξίαν ἀφίνομεν νὰ κρίνωσιν πάντες, οἱ παρακολουθήσαντες ἡμᾶς κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τῶν προσπαθειῶν μας.

Ἐάν, ἀπ᾽ ἀνέκαθεν, ἡ ζωὴ ἑνὸς καλοῦ καὶ σοβαροῦ περιοδικοῦ ἦτο προβληματικὴ διὰ τὸν τόπον μας, ἕνεκεν τῶν πολλαπλῶν λόγων ποῦ συντρέχουσι, ἡ ζωὴ τοιούτου περιοδικοῦ ὑπὸ τὰς σημερινὰς ἰδίως συνθήκας, δυσκολίας, ἀκρίβειαν καὶ ἀνωμαλίας, ἀποβαίνει ἐξαιρετικῶς δυσχερής. Ὁ ἀναγνώστης ἑνὸς περιοδικοῦ, εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ καλῶς τοῦτο, ἂν δὲν παρακολουθήσῃ μόνος του τὰς λεπτομερείας. Ὁπωσδήποτε ἀνακουφιζόμεθα σήμερον καὶ χαίρομεν διότι ἐξεπληρώσαμεν τὸ καθῆκον καὶ τὴν ἀνειλημμένην ὑποχρέωσίν μας, ἀπέναντι τοῦ κοινοῦ πρὸς τὸ ὁποῖον ἀπετάνθημεν, κλείοντες διὰ τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου τὸν α΄. τόμον, καίτοι ἡ προσπάθειά μας αὕτη, ἐκτὸς τῶν τόσων ἄλλων ἠθικῶν κόπων καὶ ἀγώνων, μᾶς ἐστοίχισεν καὶ 5000 δραχ. ζημίαν περίπου, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ κλείσῃ ἡ χρῆσις μας.

Ὁμιλοῦμεν μὲ τὴν ἀπροκάλυπτον καὶ εἰλικρινῆ αὐτὴν γλῶσσαν, διότι θεωροῦμεν τοὺς φίλους μας ὡς συνενδιαφερομένους διὰ τὸ περιοδικὸν πρὸς τὸ ὁποῖον τόσην ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν ἐχάρισαν.

Μὲ τοιοῦτον ἀποτέλεσμα πρὸ ὀφθαλμῶν, δὲν θὰ ἔπρεπε φυσικὰ νὰ γίνῃ οὔτε κἂν λόγος περὶ ἐξακολουθήσεως. Καὶ τὴν ἰδέαν ταύτην ὀλίγου δεῖν θὰ τὴν ἐπραγματοποιοῦμεν.

Ἐν τούτοις, ἔχομεν ἀπόλυτον πεποίθησιν ὅτι τὸ καθῆκον μας εἶνε νὰ μείνωμεν πάσῃ θυσίᾳ εἰς τὴν θέσιν μας, ἀδιαφοροῦντες διὰ πᾶν ἐμπόδιον ὑλικόν. Ἐμορφώσαμεν τὴν βάσιμον γνώμην, ὅτι ἡ φωνή μας δὲν εἶνε φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ εἰκάζομεν ἐκ τῆς μέχρι σήμερον σταδιοδρομίας τοῦ περιοδικοῦ, ὅτι τοῦτο συνεχιζόμενον, θὰ φανῇ εἰς πλείονας, πολὺ πλείονας, ὠφέλιμον. Αἱ ἀντιλήψεις μας αὗται, μᾶς ἤγαγον εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἔκδοσιν, ὑπὸ τοὺς ὅρους ποῦ ἐξεθέσαμεν εἰς προηγούμενον τεῦχος.

Οἱ φίλοι μας, θὰ μᾶς ἐπιτρέψωσι νὰ τοὺς συστήσωμεν ὅπως φροντίσωσι καὶ αὐτοὶ διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ. Τὰ ζητήματα ποῦ πραγματευόμεθα, εἶνε τόσον περίεργα διὰ τὴν κοινὴν σκέψιν καὶ τόσον ἄξια μελέτης καὶ ἐρεύνης διὰ τὴν ἀνωτέραν σκέψιν τοῦ κοινοῦ, ὥστε ἡ συζήτησις ἥτις διεγείρει τὴν περιέρ-

γειαν ἢ τὸ ἐνδιαφέρον, εἶνε εὐκολωτάτη. Ἂς ἔχωσι πάντοτε ὑπ' ὄψιν, ὅτι πρέπει ὄχι μόνον ἡμεῖς νὰ συνέλθωμεν ἐκ τοῦ ληθάργου, νὰ ἀποσπασθῶμεν ὀλίγον ἐκ τῆς ὕλης ἥτις μᾶς πνίγει, ἀλλὰ νὰ κατωρθώσωμεν τὸ ἴδιον νὰ κάμῃ καὶ ὁ πλησίον μας. Τοῦτο εἶνε ἀνθρώπινον ἐπιτακτικὸν καθῆκον καὶ θεάρεστον ἔργον. Τρέφομεν τὴν ἐλπίδα ὅτι συντονισμένη προσπάθεια τῶν φίλων μας μετὰ τῆς ἰδικῆς μας, θὰ ἔχῃ εὐχάριστα ἀποτελέσματα.

Εὐχαριστοῦμεν θερμότατα ὅσους θὰ μᾶς βοηθήσωσι εἰς τὸ ἔργον μας καὶ εὐχαριστοῦμεν ἀκόμη θερμότερον, ὅσους μᾶς συνέτρεξαν μέχρι σήμερον, διὰ λόγων καὶ πράξεων.

Περαίνοντες δίδομεν τὴν ἐξήγησιν τοῦ τίτλου τοῦ περιοδικοῦ, ἵνα λυθῇ ἡ ἀπορία ὅλων σχεδὸν τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Ἡ λέξις Ἕων, γενικὴ τοῦ Ἕωνος, ἀναγράφεται λατινιστὶ ὑπὸ τοῦ Λιτρέ, μὲ ἓν ἄλφα κεφαλαῖον, εἰς τὴν δεξιὰν ράχιν τοῦ ὁποίου εἶνε προσκεκολλημένον ἓν ἔψιλον καὶ σημαίνει τὸ διάστημα τοῦ χρόνου οὐχὶ ὅμως ὑπὸ τὴν περιωρισμένην σημασίαν τῶν ἑκατὸν ἐτῶν τῆς λέξεως Αἰών. Ἡ λέξις φαίνεται προελθοῦσα ἐκ τῆς ἑλληνικῆς Αἰών, ἥτις πάλιν προῆλθεν ἐκ τῶν Φοινίκων, ὑποδηλούντων διὰ ταύτης τὸ ἀπεριόριστον τοῦ χρόνου ἐν τῷ διαστήματι. Μεταφυσικῶς, ἡ λέξις Ἕων σημαίνει ὅρον ἀναγόμενον εἰς ὑψηλότατον τῆς Δημιουργίας στρῶμα, ἔνθα ὁ χρόνος καὶ τὸ διάστημα δὲν εἶνε νοητά.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ & ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ὁ ἡμερήσιος τύπος τῶν Ἀθηνῶν, ἤρχισε πλέον νὰ σοβαρεύεται διὰ τὴν συζήτησιν τῶν μεταφυσικῶν ἐπιστημῶν. Τὸ Ἐμπρὸς ἀφιέρωσε τρίστηλον ἄρθρον, τὸ Ἐλεύθερον Βῆμα ἠσχολήθη ἐπίσης κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα καὶ ἡ ζῶσα ποιητικὴ δόξα τῆς Ἑλλάδος, ἡ κρυπτομένη ὑπὸ τὸ γράμμα W, ἔγραψε τρία ἄρθρα ὑπὸ τὸν τίτλον Μεταψυχισμός. Καλοὶ οἰωνοὶ ὅλοι αὐτοί. Δὲν παραλείπομεν ὅμως νὰ σημειώσωμεν ὅτι τοῦτο δὲν ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἔχομεν νὰ παλαίσωμεν.

Αἱ ἐπὶ τῶν ἐπιστημῶν τούτων προλήψεις καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν Ἐπιστημόνων μας, εἶνε σοβαραί. Καὶ ἰδοὺ τὸ παράδειγμα. Ὁ κ. Τ. Κομνηνός, καθηγητὴς τοῦ Πολυτεχνείου, γράφων εἰς τὴν Ἐπιστημονικὴν Ἠχὼ περὶ τοῦ Μεσοθορίου, μιᾶς ἀκτινενεργοῦ καινοφανοῦς δυνάμεως, λέγει ὅτι μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξις τῶν ἐπιστημόνων ὅτε ἀνεκαλύφθη ὅτι «τὰ στοιχεῖα διηνεκῶς ***μεταβάλλονται*** εἰς ἕτερα γεγονὸς ἄντικρυς ἀντίθετον πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς συγχρόνου χημείας καὶ μᾶλλον πρὸς τὰς φαντασιοπληξίας τῶν ἀλχημιστῶν ἐπαναφέρον τὴν ἐπιστήμην». Ὁ κ. καθηγητής, ὡς βλέπετε, δέχεται τὴν ἀνακάλυψιν αὐτὴν τῆς ἐπιστήμης, τὴν πιστοποιοῦσαν μέρος τῆς θεωρίας τῶν ἀλχημιστῶν, ἀποκαλεῖ ὅμως τούτους φαντασιοπλήκτους ! !

× × ×

Εὐχαρίστως πληροφορούμεθα ὅτι τὴν 25 Μαρτίου, ὁ καλὸς φίλος κ. Σπ. Ἀγαθὸς καὶ ἡ Δ)νὶς Κλεοπάτρα Καλλατζῆ, ἠρραβωνίσθησαν, ἐν Βόλῳ. Ὁ «Ἕων» ἑνώνει τὰς εἰλικρινεῖς καὶ ἀδελφικὰς αὐτοῦ εὐχάς.

Καὶ ἄλλην ἐπίσης εὐχάριστον ἀγγελίαν ἔλαβεν ὁ «Ἕων». Ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἱδρυτὴς καὶ ἰδιοκτήτης τῆς Λαϊκῆς Βιβλιοθήκης, ἀκούραστος

δὲ τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐργάτης κ. Νικόλαος Μεταξᾶς, ἐνυμφεύθη τὴν Δ)δα Προκοπίαν Ζάγορα. Μαζὺ μὲ ὅλα τὰ ἄλλα ἄνθη, ὁ «Έων» ῥαίνει τὸ ζεῦγος καὶ μὲ τὰ ἰδικά του εἰς ἔκφρασιν τῆς χαρᾶς καὶ τῶν εὐχῶν του.

× × ×

Κατὰ τὴν πρώτην ἑξαμηνίαν τοῦ προσεχοῦς ἔτους 1923, θὰ συνέλθῃ ἐν Παρισίοις Συνέδριον τῆς Πειραματικῆς Ψυχολογίας, πρωτοβουλίᾳ τῆς Γαλλικῆς Μαγνητικῆς Ἑταιρείας, τῆς ὁποίας ψυχὴ εἶνε οἱ κ. κ. Durville. Τὸ συνέδριον θὰ ἀσχοληθῇ περὶ τῶν ἑξῆς ζητημάτων. 1) Περὶ τῶν ὑπνωτιστικῶν φαινομένων καὶ τῆς προφορικῆς ἐπιβολῆς, 2) Περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου μαγνητισμοῦ, 3) Περὶ τῶν φαινομένων μεσαζότητος καὶ πνευματισμοῦ, 4) Περὶ τῶν ψυχικῶν φαινομένων ἐξ ἀποστάσεως 5) Περὶ τῶν φαινομένων ῥαβδομαντείας, κλπ. κλπ. Τὸ συνέδριον τοῦτο εἶνε τὸ τρίτον συγκαλούμενον ἤδη.

× × ×

Ὑπάρχουν μερικὰ πράγματα τῶν ὁποίων ἡ ἐπικαιρότης εἶνε πάντοτε ἀρτία, ὅσον καὶ ἂν τὰ πράγματα αὐτὰ συνέβησαν εἰς παρῳχημένην ἐποχήν. Ὁ γάλλος Εὐγένιος Νύ, συνέγραψεν κατὰ τὸ 1841 βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον, «Πράγματα τοῦ ἄλλου κόσμου» καὶ τὸ ἀφιέρωσε εἰς τίνας νομίζετε; Ἰδού, ἡ ἀφιέρωσις.

Εἰς τοὺς χειροκροτηθέντας, παρασημοφορηθέντας καὶ τιτλοφορηθέντας σοφούς, οἵτινες ἠρνήθησαν τὴν κίνησιν τῆς γῆς, τοὺς ἀερολίθους, τὸν ἠλεκτρισμόν, τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος, τὴν φωτογραφίαν, τὴν ἀτμομηχανήν, τὸν μαγνητισμὸν καὶ τόσα ἄλλα, εἰς τοὺς συγχρόνους σοφούς, οἵτινες κάμνουν ἀκριβῶς τὸ ἴδιον καὶ εἰς τοὺς διαδόχους των οἵτινες θὰ τοὺς μιμηθῶσιν εἰς τὸ μέλλον, ἀφιερῶ τὸ βιβλίον τοῦτο.

Θὰ ὁμολογήσετε ὅτι θαυμασιωτέρα καὶ ἐπιτυχεστέρα ἀφιέρωσις, δὲν ἐγράφη μέχρι σήμερον. Εἰρωνεύεται τόσον λεπτῶς τὴν δυσπιστίαν καὶ τὴν μονομέρειαν, ἀλλὰ καὶ τὴν πλάνην καὶ τὴν ἄδικον στάσιν, τῆς ἐπιστήμης, ὥστε ἀποτελεῖ ἀδάμαντα ἀφιερώσεως.

× × ×

Ὁ καθηγητὴς Κάρολος Ρισέ, ἀπησχόλησε τὴν 13 Φεβρουαρίου, τὴν Ἀκαδημίαν, τῶν Ἐπιστημῶν τῆς Γαλλίας, ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν ψυχικῶν ἐπιστημῶν. Τὸ γεγονὸς ἐνέχει σπουδαίαν σημασίαν διότι ἡ Ἀκαδημία αὕτη, διὰ πρώτην ἤδη φοράν, ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της, ἀποφασίζει ν' ἀσχοληθῇ ἐπὶ τοιούτων ζητημάτων, ἐν ἐπισήμῳ συνεδριάσει.

Ὁ καθηγητὴς Ρισὲ προσφέρων εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τὸ τελευταῖον σύγγραμμά του ἐπὶ τῆς Μεταψυχικῆς εἶπε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς «Μοῦ ἐφάνη ὅτι ἀναρίθμητα γεγονότα συγκεντρωθέντα καὶ παρατηρηθέντα παρὰ ἀνδρῶν ὡς ὁ Κρούκς, ὁ Μέγιερ καὶ ἄλλων ἐπιφανῶν ἐπιστημόνων, ἤξιζαν νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν καὶ ὅτι δὲν ἐπετρέπετο πλέον νὰ τὰ ἀφήσῃ τις νὰ χαθῶσιν ἐν μέσῳ τοῦ σαρκασμοῦ καὶ τῆς περιφρονητικῆς σιωπῆς.

× × ×

Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ἀρχίζομεν νὰ μελετῶμεν μὲ κάποιαν πλέον προσοχὴν τὰς ἀποκρύφους ἐπιστήμας. Ὁ κ. Ἀχ. Καρανάσιος, εἰλικρινὴς ὀπαδὸς τῶν θεωριῶν τούτων καὶ παρακολουθῶν ταύτας, ἐπέτυχε τὸ ἑξῆς πείραμα. Ἐμελέτα μετά τινος φίλου του τὴν τηλεπάθειαν ἐπ' ἀρκετόν. Τὴν νύκτα διὰ καταλλήλου προετοιμασίας, ἐσκέφθη μετὰ πολλῆς θελήσεως τὸν φίλον του, τὴν συνομιλίαν ποὺ εἶχον κάμει καὶ ἐν τέλει τὸν ἑαυτόν του προχωροῦντα πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του, εἰσερχόμενον ἐν αὐτῇ καὶ μάλιστα εἰς τὸ δωμάτιον ἀκριβῶς τοῦ φίλου, πρὸ τοῦ ὁποίου ἔστη καὶ τοῦ ἐπανέλαβε ἐπὶ πολλὴν ὥραν τὴν φράσιν «δῶσε μου ἕνα τσι-

γάρο». Τὴν ἑπομένην ὁ φίλος του ἔσπευσε νὰ τὸν διαβεβαιώσῃ ὅτι εἶχε διαυγέστατα αἰσθανθῇ τὴν ἐπήρρειαν του καὶ ἡτοιμάζετο νὰ τοῦ δώσῃ σιγαρέτον. Ἐννοεῖται ὅτι καμμία συννενόησις δὲν εἶχε προηγηθῇ μεταξύ των.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Π. Νύκτ. Κυδωνίας. Σᾶς ἐπληροφορήσαμεν ταχ)κῶς. ***Π. Ἀθην.*** Σμύρνην. Ἐλάβαμεν καὶ σᾶς ἀπαντήσαμεν. Εὐχαριστίας. ***Ι. Ἀμοιρ.*** Ἐνταῦθα. Ἐλήφθη καὶ σᾶς ἀπεστάλη ζητηθέν. ***Κ. Μπελ.*** Κων]πολιν. Ἀπεστείλαμεν 75 τεύχη καὶ γράφομεν. ***Π. Μαρ.*** Κέρκυραν. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐχάς σας. ***Γ. Κορδ.*** Τ.Τ. 911. Ἡ ἐπιστολή σας διεβιβάσθη πρὸς τὸν κ. Ἀμὼν—Ρά, ειδικῶς ἀσχολούμενον διὰ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτήν. ***Σ. Μελαχ.*** Μόναχον. Ἐλάβομεν καὶ ἐνεργοῦμεν. Μόλις ἔχομεν ἀποτέλεσμα θὰ σᾶς γράψωμεν. ***Α.Μαλτ.*** Πέρπαινην. Σᾶς ἐγράψαμεν καὶ ἀναμένομεν. ***Γ. Παπαθ.*** Ἀμαλιάδα. Εὐχαριστοῦμεν διὰ καλοὺς λόγους σας, ἐσημειώσαμεν γραφόμενα, ἐστείλαμεν φύλλα, ἐλάβομεν ἐπιταγήν. Ἡ λέξις Bieniste δὲν εἶνε εὔκολον ν' ἀποδοθῇ, παράγεται ἐκ τοῦ bien δηλ. τὸ καλὸν καὶ σημαίνει ἐκεῖνον ποὺ πρεσβεύει τὸ καλόν, ὅπως π. χ. fraterniste σημαίνει τὸν πρεσβεύοντα τὴν ἀδέλφωσιν, ἀποδίδοντες ὀλίγον μεταφορικῶς, ἂς μεταχειρισθῶμεν τὴν λέξιν ὁ «καλοποιός». ***Α. Αγγελ.*** Τ. Τ. 924. Ἐλάβομεν καὶ εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Φύλλα ἀπεστείλαμεν. Θερμὰ συγχαρητήρια διὰ εἴσοδόν σας εἰς τὴν Σχολὴν Ν. ***Καραγ.*** Βόλον. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐχάς σας. ***Χ. Μπεν.*** Κέρκυραν. Ἐλήφθη καὶ ἐσημειώσαμεν γραφόμενά σας. Εὐχαριστοῦμεν δὲ παρα πολύ. ***Χ. Παρασχ.*** Ἀνδρ]λιν. Ὡς μαθητὴς δικαιοῦσθε εἰς 15δραχμον συνδρομήν, ἀφοῦ ὅμως προσφέρεσθε διὰ τὴν 20δραχμον, σᾶς εὐχοριστοῦμεν πολύ.

Γ. Μέντ. Ἀνδριανούπολιν. Συνδρομή σας ἐλήφθη, εὐχαριστίας. Ν. Κυριτσ. Πάτρας. Τὸ ὑπ' ἀριθ. 18 σᾶς ἐστάλη. ***Π. Ἀρετ.*** Τ. Τ. 904. Σᾶς ἀποστέλλεται ὁ α' τόμος, ἀναμένομεν ἐπιταγήν. Γράψατέ μας ἂν θέλετε νὰ σᾶς ἀποστέλωμεν τὸ Περιοδικὸν τοῦ λοιποῦ. ***Ν. Γαλαν.*** Νησίον. Σᾶς ἀπεστάλη. ***Α. Παν.*** Τ. Τ. 930. Ἐλάβομεν ἐπιστολήν σας.

Ἐνεγράφησαν συνδρομηταὶ οἱ κ. κ. ***Ν. Κασυμ.*** Ἄνδρος, ***Λ. Ζωρ. Ι. Ἀμοιρ. Α. Πέτ. Μ. Παπαδ. Α. Κορζ. Λ. Ραζ.*** Ἐνταῦθα ***Α. Χαλ.*** Κων)πολιν, ***Ι. Γιωρ.*** Τ, Τ. 928, ***Ν. Κυριτσ. Θ. Τσαλτ.*** Πάτρας.' ***Γ. Μέντ Χ. Παρασχ.*** Ἀνδ)πολιν, ***Κ. Παναγ.*** Τρίπολιν, ***Α. Κουμ.*** Μολάους ***Κ. Κωστ.*** Ἀλεξάνδρειαν, ***Α. Σαπ.*** Σέρρας, ***Ε. Παπ.*** Ἰωάννινα.

Ὡς ἐπανειλημένως ἐδηλώθη ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς τεύχους, ὁ «Ἔων» δὲν θὰ πωλῆται οὔτε εἰς τὰ περίπτερα, οὔτε εἰς τὰ πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων. Συνδρομηταὶ μόνον ἐγγράφονται εἰς τὰ γραφεῖα μας.

Τὸ πρῶτον τεῦχος τοῦ Β'. τόμου θὰ ἐκδοθῇ περὶ τὰ μέσα Μαΐου καὶ θὰ ἀποσταλῇ εἰς μόνους τοὺς παλαιοὺς συνδρομητάς μας καὶ τοὺς ἐγγραφέντας τοιούτους διὰ τῶν δελτίων.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ Α'. ΤΟΜΟΥ

Παρόμοια φαινόμενα περιεχόμενα είς τὴν Ἐσωτερικὴν καὶ Ἐξωτερικὴν κίνησιν.

Ὁ «Ἔων» πωλεῖται ἐν Ἀθήναις ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὰ κάτωθι περίπτερα, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν δὲ ἀπὸ τὰ Πρακτορεῖα τῆς Ἑταιρείας τοῦ Ἑλλην. Τύπου:

1) Σταθμὸς Κηφισσίας: Περίπτερον κ. Γ. Λαμπρινοῦ, δεξιᾷ τῷ εἰσερχομένῳ.

2) Σταθμὸς Σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν-Πειραιῶς κ. Θεοχάρη.

3) Περίπτερον κ. Λ. Παπαγιάννη, ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Πατησίων, γωνία φαρμακείου Μαρινοπούλου.

4) Κατάστημα κ. Γιαννοπούλου, Χαυτεῖα, ἔμπροσθεν παντοπωλείου Ψαραύτη καὶ Κηρύκου.

5) Περίπτερον κ. Φρειδερίκου, γωνία Αἰόλου-Πανεπιστημίου.

6) Περίπτερον κ. Θ. Δραγώνα, Χαυτεῖα, γωνία ὁδοῦ Αἰόλου καὶ Σταδίου.

7) Περίπτερον κ. Α. Παπλωματοπούλου καὶ Σια, γωνία Ἀρσακείου, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου καὶ Πεσματζόγλου.

8) Ἐκδοτικὸς οἶκος κ. Βασιλείου, Σταδίου 42.

Διὰ τους μαθητὰς καὶ φοιτητάς.— *Ὁ ἐγγράφων τρεῖς συνδρομητὰς λαμβάνει δωρεὰν τὰ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντα τεύχη τοῦ Ἔωνος, ὁ ἐγγράφων πέντε γίνεται συνδρομητὴς δωρεὰν ἐπὶ ἕξ μῆνας, ὁ ἐγγράφων ὀκτὼ γίνεται συνδρομητὴς δωρεαν ἐπὶ ἔτος.*

Οἱ ἐπιθυμοῦντες προηγούμενα τεύχη τοῦ περιοδικοῦ, παρακαλοῦνται ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὰ γραφεῖα μας, ἀποστέλλοντες συνάμα καὶ τὸ ἀντίτιμον, πρὸς λεπτὰ 50 ἕκαστον.

Le Lauréat du Concours
DU PLUS BEL ENFANT
DE FRANCE

Photo
G. Rosse

CLAUDE ALBERT (2 ans 1/2)

Fils de M. G. ALBERT, Professeur
au Collège de Calais. Son père écrit :

« *Je ne peux que me féliciter d'avoir eu*
« *recours au* **Lait Nestlé** *pendant toute la*
« *période si difficile de la première enfance.* »